

"הלוחם" - ועושה השלום

נירורק

ספרו האוטוביוגרפי של השר אריאל שרון, "לוחם" וזה השבוע בארה"ב לתשומת לב לה זוכים רק מנהיגים וריים מעטים בהורמ ניות מעין אלה. לא היה עתון חשוב בארה"ב אשר לא הקדיש בו מאמר. מה לוס אנג'לס טיימס בחוף המערבי ועד היומון האמריקאי הגדול ביותר הוול סטריט ג'ורנל. תחנות טלוויזיה בניירורק ובוואשינגטון, מערכות עיתונים ותחנות רדיו אירחו וראיינו את שרון על ספרו, וכמוכן על מצבה של ישראל בכלל ודרכה לעתיד.

את היחס הזה אל שרון ניתן להסביר לא רק בכך שהוא מה שקרוי בישראל ובארה"ב

פורציות כמוכן, אל דוד בן גוריון, גולדה מאיר, משה דיין וייבדל לחיים ארוכים, מנחם בגין. זהו יחס שיש אל מי שמשקלו האישי חורג הרבה מעבר, וללא כל יחס, עם תפקידו הרשמי. מה עוד שבארה"ב יודעים היטב לא רק כיצד השפיע ומשפיע שרון על מערכותיה הצבאיות והמדיניות של ישראל. אלא שעולה משאלות המראיינים ומאמריהם שהם משור כנעים ששרון עומד להמשיך ולהשפיע, ואר לי ביתר שאת בשנים המכריעות הבאות הצפיות.

שרון עצמו, בתשובותיו למראייניו, כעתור

אריאל שרון עם בן גוריון

אישיות שנויה במחלוקת, תאור, שמלווה כל מנהיג ראוי לשמו לאורך ההיסטוריה. אלא משום שיש שרואים בו ראש ממשלה עתיד של ישראל בכוא היום. יש כמוכן המתייחסים לכך בחשש — גם כתוצאה מרצח אופי שטיטי שבוצע נגד שרון, ושמקורו בפוליטיקאים ועתונאים ישראלים. ויש הרור אים אפשרות זאת בתקווה. יהודים ולא יהודים.

אלה, בשאלותיהם בראיונות עם אריק שרון, או בכתיבתם הפעם סביב לספרו, לור חם, לא היססו להעלות את האפשרות שדרוכו של שרון אל ראשות הממשלה היא בלתי נמנית.

שאלות והערות מסוג זה של התקשורת האמריקאית הצביעו על כך שבארה"ב חשים עתונאים ומדינאים כי ישראל סובלת ממשבר מנהיגות. שהיא דומה היום לאניה ללא קבר ניט, המתנהלת בסכנה על גלים סוערים. כל ח"כ ושרי ישראל נוסף המגיעים לארה"ב וור כיים בקושי, אם בכלל, בתשומת לב, רק מחזיקים את ההרגשה המדיאגה והעגומה הזאת בלב ידידי ישראל.

מנהיגות של אמת

גם הכירטוס במעמדה ותדמיתה של ישר אל מעמיק את ההרגשה בארה"ב, בקרב מעצי כי דעתיהקהל, שהמרינה זוקקה למנהיגות של אמת שתוביל אותה לעבר יעדים חדשים, מוגדרים וברורים. וכל זמן שאלה לא נראים — הרי המכוכה בקרב יהודי ארה"ב גוברת ועולים מתוכה קולות צורמים, שלעיתים מצטרפים לבקורת הכללית, שיש המלבים כאן בהרסנות ללא הרף נגד ישראל.

לכן אריאל שרון, עם כל הוויכוח מסביבו, נתפס בארה"ב כמי שיש לו מעמד מיוחד משל, אשר משלו, מבלי כל קשר לתפקידו זה או אחר שהוא ממלא בממשלה. מבלי שהדבר יהיה קשור בתוכנית שלום מפוקפקת וחולפת, או בפגישה רשמית בוואשינגטון.

מבחינה זו זוכה שרון בארה"ב, בקרב הקהילה היהודית, מעצמת התקשורת ובכלל — לתשומת הלב, שמסוגה כפי שראית בשנים עברו, התייחסו כאן, תוך שמירת כל הפרוי

זעד כהונתו כשר בממשלות ישראל מזה למעלה מתריסר שנים, בתפקידים גדולים. ועוד מסר העביר שרון לדעת הקהל האמריקאית: ספרו אמנם קרוי כאן, במהדורתו האנגלית, "לוחם". אולם ה"לוחם" יכול להפוך גם, ואולי הוא היחיד שיכול לעשות זאת, לעושה השלום. לא רק משום שמנחם בגין — מי שצוייר באכזריות על ידי התקשורת ויריבי הפוליטיים בישראל כ"טרוריסט", הוא בעצם ראש הממשלה הישראלי היחיד שחתם על הסכם השלום עם מצרים. אלא משום שהלוחם ללא מרכאות, שרון, בכך שצלה את תעלת סואץ מערבה, בראש אוגדתו, בקרבות מרים שניהלו פיקודו וחייליו כמלחמת יום הכיפורים 1973, הוא שתרם לכך שאנואר סאדאת הגיע לירושלים. אילו היה סאדאת צולה את התעלה מבלי צליחה נגדית ישראלית, אי אפשר היה להעלות כלל על הדעת שהנשיא המצרי, שנרצח בגלל השלום, היה נענה ליוזמתו של בגין ומופיע ב"1977 לשיחות שלום בישראל.

היום, כל עוד הטרור הפלשתינאי חצה את התעלה" מזה כ"1 חודש ומשתולל בר חבי ארץ ישראל תחת הכותרת "אינתיפאדה", אין כל סיכוי לשלום אמת, ואפילו לא להסדר של שלום" עם הפלשתינאים.

"הצייח התעלה" של הטרור

היום, כל עוד הטרור הפלשתינאי חצה את התעלה" מזה כ"1 חודש ומשתולל בר חבי ארץ ישראל תחת הכותרת "אינתיפאדה", אין כל סיכוי לשלום אמת, ואפילו לא להסדר של שלום" עם הפלשתינאים.

עם משה דיין

נות, ברדיו ובטלוויזיה, לא רק שלא הסתיר נכונותו ואמונתו שביכולתו להנהיג את ישראל לעבר יעדים חדשים באם יוטל עליו תפקיד, הוא גם בהחיר כי ספרו האוטוביוגרפי אינו רק סיכום של המאבקים והמאורעות בהם נטל חלק אישי ולעיתים מכריע — בלבד. אלא קו התחלה לקראת שלבים חדשים במאבק הלאומי.

"להעזי פירושו לנצח"

"להעזי פירושו לנצח" הסביר שרון. כל סיפורה של המהפכה הציונית הוא סיפור העזה, לאורך מאה השנים האחרונות: בכל פעם שהיהודים העזו בכניין מדינתם, כהתיישבות, בעלייה, בכלכלה ובחינוך, בצבא ובביטחון — תמיד ניצחו. תמיד השיגו הישגים מדהימים כפי שניתן לראותם בסדרה של ישראל 1989.

מבחינה זו נתפס גם ספרו האוטוביוגרפי של שרון, קורות חייו שלו עצמו, כסיפור של מעשי העזה צבאיים, מדיניים, התיישבותיים ותעשייתיים, אשר הביאו בדרך-כלל להישגים גים יוצאי דופן. האמריקאים יודעים להעריך העזה ונצחון. כשם שהם יודעים לכבד, ואין עינם צרה, בסיפור הצלחה של בחור שנוגד בכפר מלל ואשר עשה רכוכו, כמו ידיו, משרדה הקרב, בכל הדרגות ובכל המערכות מאז מלחמת העצמאות ועד היום, מחייל דרך אלון

צלה את התעלה" כרבתו יו"ש וחבל עזה, לירושלים בירתה, לכביש מס' 1 המוביל אליה מתל-אביב, ולכל רחבי הארץ. כמצב כזה — רק האויב, היריב — הוא המכתיב את התנאים. כי באין צליחה נגדית, מבלי שישראל תחסל את הטרור האש"ף הזה המכרסם בה ומאיים על קיומה, לטווח רחוק, יש הר במימשל בוואשינגטון לדרושות אש"ף, גם מפייה של קאהיר, כי על ישראל להמשיך ולוותר. מאחר שרכין דחף לקבלת תוכנית הכחירות בשטחים, רואים בו את האיש שהוביל ומסוגל עוד להוביל את שמיר לקווי נסיגה נוספים. ניסו לשכנע אותו הר שבוע בוואשינגטון שיש לעשות זאת מיד. אחרת יהיה "קפאון" ו"סכנת מלחמה", כפי שמאיים יאסר ערפאת עצמו.

האבן, העגלה והמידון

בימים אלה למדו האמריקאים לאן הובילה אותם מדיניות ההתקפלות שלהם בלבנון. אפילו את שגרירותם נאלצו לפנות משם, שש שנים לאחר שפיליפ חביב וחבריו הטעו את הנשיא רונלד רייגן ולא רצו לשמוע, ואף היטעו וחיבלו במדיניות מנחם בגין — אריאל שרון בלבנון.

מעצבי דעת הקהל בארה"ב, כולל במימ של, פתוחים יותר ללמוד מטעויות מאשר הכריהם בישראל. הם מוכנים להודות בשגיאות.

הוכחה אחת היתה לשרון עצמו בתחום העתונות. לאחר שה"טיים מגאזין" הוציא כעשרה מיליון דולאר במשפט ריבה שניהל נגדו שרון, ובו הוכיח כי תשבווען השמיצו בפרסמו עליו דבר-שקר, הזמינה מערכת העתון את שרון לארוחת צהריים חגיגית, בניירורק, שם דנו בגילוי לב על בעיותיה הבעורות של ישראל, והמורח-היתכון. מידת הגינות כזאת, נדמה לי, עדיין לא ניתן למצוא באף מערכת של עתון בישראל, כפי שהוכיחה זאת מערכת ה"טיים" בפגישה-ראיון המרתקת שנערכה שם.

כך הדבר בתחום המדיניות. רעיונותיו של שרון ביחס לחיסול האינתיפאדה והדרך המיתית לשלום מצאו כאן אוון קשבת גדלה

עם אשתו לילי, לה הקדיש את ספרו

והולכת גם כגלגל בהירותם וחדותם, גם אם לא תמיד יש הסכמה, כמוכן. סיכם זאת אולי בצורה הטובה ביותר הוול סטריט ג'ורנל" במאמר מחמיא לאריאל שרון ולספרו. העתון מצטט את שרון כספרו המסביר לחייליו כי כשדוחפים עגלה עמוסה במעלה הגבעה יש ראשית כל לדאוג לאבן שתונח מתחת לגלגל כדי שהעגלה לא תתגלגל אחורה. ספרו של שרון, מסכם העתון האמריקאי עשוי לשרת את מטרתו הפוליטית הוכיחו לישראלים כמה פעמים במרוצת 41 השנים האחרונות, הם היו זקוקים לאבן הזאת.